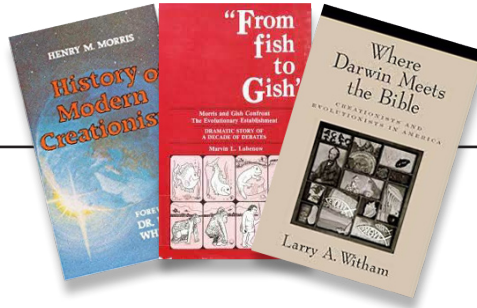

DARWIN NEWS

Vi vågar väga vikten på bevisen

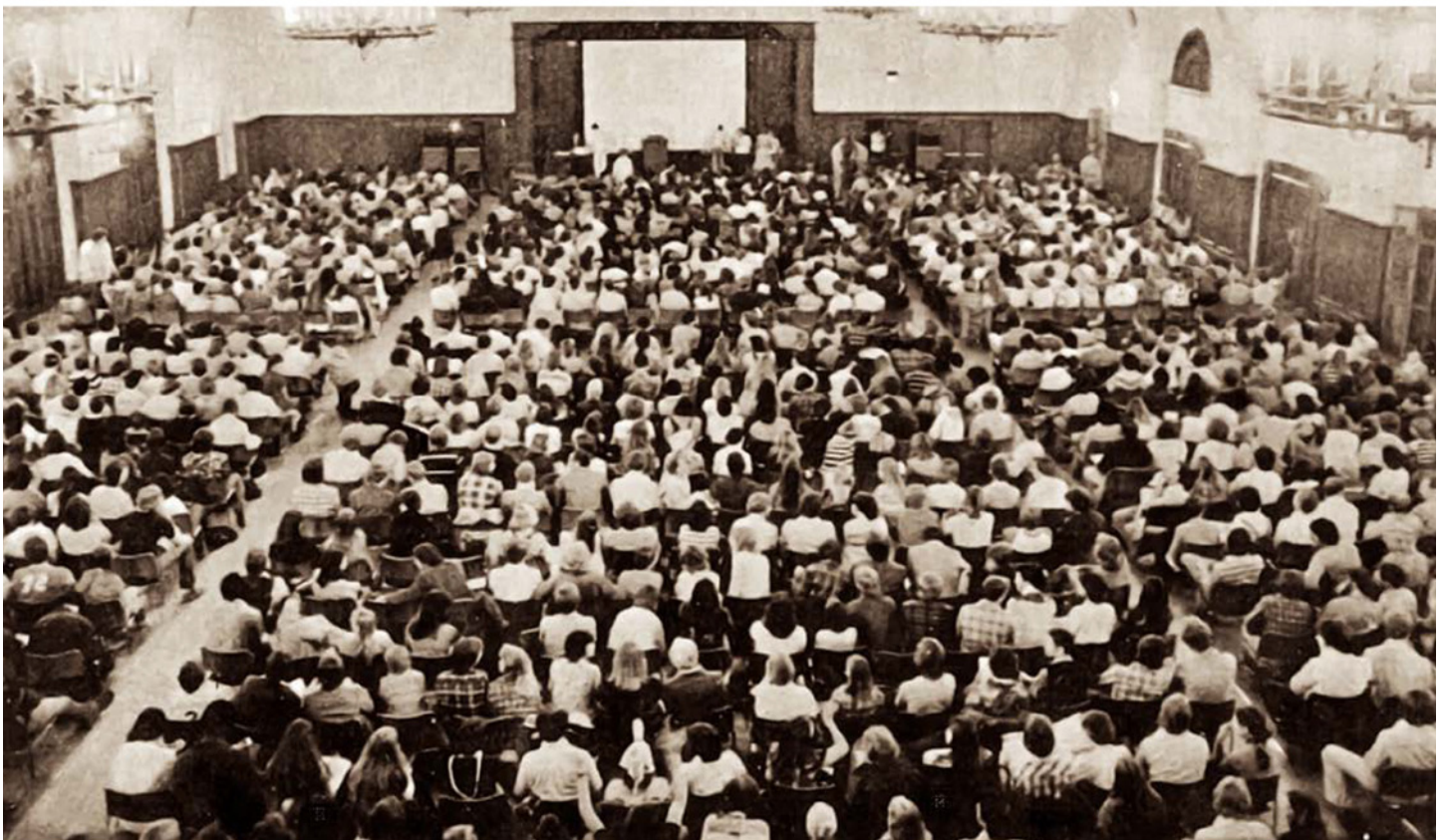

50 ÅR SEDAN DEBATTERNA STARTADE:

När kreationister utmanade evolutionister till debatt

Av Jonny Bergman

INSTITUTE FOR CREATION RESEARCH

Duane Gish

Henry Morris

Under flera årtionden pågick ett stort antal debatter i USA mellan kreationister och evolutionister. Det var i första hand de två skapelsetroende vetenskapsmännen Duane Gish och Henry M. Morris som försvarade kreationismen mot ledande anhängare av darwinismen. Foto: Institute for Creation Research.

När Duane Gish hade varit på Campus Davis vid universitet i Kalifornien och föreläst för studenterna våren 1972, blev han utmanad av den kände evolutionisten och genetikern Ledyard G. Stebbins att debattera ämnet inför en större publik. Dr Gish accepterade utmaningen, vilket blev startpunkten till hundratals offentliga debatter mellan kreationister och ledande evolutionsförespråkare.

Mellan 1972-1982 hölls inte mindre än 136 sådana debatter, där kreationister från Institute for Creation Research deltog. I de allra flesta medverkade biokemisten Duane Gish, ibland i sällskap med professor Henry M. Morris. Gish blev känd som en utomordentlig debattör och enligt många bedömare vann han alla sina debatter. Totalt deltog han under sitt liv i över 300 debatter med evolutionister.

Den allra första debatten, där Morris själv var inblandad, ägde rum hösten 1972. Henry Morris råkade vid det tillfället vara i Kansas City i ett annat ärende och fick frågan av en studentorganisation om han ville ställa upp i en debatt vid universitetet. Han tackade ja aningen motvilligt, eftersom han inte hade någon vana av att debattera och aldrig hade fått några lektioner i att tala offentligt.

Till hans förvåning visade det sig dock hans debattmotståndare, geologiprofessor Richard Gentile, vara dåligt förberedd. Han hade stora svårigheter att hålla sig till ämnet och gjorde bara några tafatta försök att besvara Henry Morris argument. Enligt studenttidningens omdöme efteråt, var debatten en klar seger för kreationismen.

TRIVDES SOM FISKEN I VATTNET

Henry Morris berättar i sin bok *History of Modern Creationism* (1984) lite personligt att han själv aldrig varit

särskilt intresserad av socialt umgänge och dessutom i grunden inte intresserad av att argumentera med människor av annan uppfattning. Trots detta deltog han med framgång i ett hundratal skapelsedebatter.

Med Duane Gish var det tvärtom. I debatter kände sig som fisken i vattnet. Redan före debattens början var han säker på att allt skulle gå bra och efteråt var han lika säker på att han hade vunnit debatten. Även om debattmotståndarna inte alltid höll med honom om det, så verkade publiken oftast dela Gishs uppfattning.

I de flesta debatter var Gish ensam om att företräda kreationistsidan, trots att motståndarsidan ibland kunde bestå av både tre och fyra evolutionister som delade på debatttiden. Förutom de tillfällen när han var i lag med Morris, deltog också Harold Slusher, Gary Parker, Donald Chittick och Marwin Lubenow i några få debatter.

Foto: Institute for Creation Research

GISH-GALOPPEN

Duane Gish har blivit känd för sitt sätt att debattera. Han var fyndig, rapp i munnen och bemötte framgångsrikt sina debattmotståndare med sakliga argument. Från evolutionistsidan har man lite nedlåtande kallat hans teknik för Gish-galoppen. Det syftar på en retorik, där kvantiteten på argumenten går före kvaliteten. Uttrycket

myntades år 1994 av antropologen Eugenie Scott, som menade att Gish använde tekniken när han utmanade evolutionister i olika debatter.

Scott ägnade sig dock i det här fallet av en form av personlig smutskastning, som knappast inte har stöd i verkligheten. Ingen annan har anklagat Gish eller Morris för att ha en uppsjö av dåligt underbyggda ar-

gument, inte heller för att vara oärliga eller medvetet förvränga bevis. Däremot har kritiker vid några tillfällen nämnt att kreationister har felciterat källor och citerat meningar tagna ur sitt sammanhang.

Vid ett tillfälle (år 1977) debatterade Duane Gish i kongresshallen i Utrecht, Nederländerna, med biologen Mels Sluijser och konstaterade bl.a. att sannolikheten för att aminosyror av sig själv skulle forma aktiva proteinmolekyler är praktiskt taget lika med noll. Sluijser försökte ta udden av argumentet genom att påstå att om någon hade frågat honom den dagen han föddes hur stor sannolikheten var att han den 1 november 1977 skulle stå i Utrecht och debattera med dr Duane Gish från San Diego, skulle sannolikheten också vara lika med noll. Gish fick kvällens längsta applåd när han svarade med ett leende: "Så du hamnade här av en slump? Jag blev inbjuden"!

EVOLUTIONISTER MED OLIKA ÅSIKTER

Det intressanta är att motståndarsidan många gånger bestod av kända och framstående evolutionistiska vetenskapsmän. Ledyard Stebbins var den förste och följdes sedan av Ashley Montagu, Isaac Asimov, Stanley Miller, John T. Robinson, Russel F. Doolittle och Madalyn Murray O'Hair, m.fl. Ändå var det så överlag att de var dåligt förberedda och saknade kunskaper för att bemöta kreationistsidans argument. Man hade tydligen underskattat debattmotståndarna.

Marwin Lubenow beskrev och dokumenterade debatterna i boken *From Fish to Gish* (1983). Han konstaterade att evolutionisterna i debatterna hade väldigt olika åsikter inbördes. En del av dem hävdade att det finns tusentals övergångsformer, andra erkände att det inte finns några. Några påstod att evolutionen kan observeras idag, andra ansåg det motsatta. En del av evolutionisterna betraktade evolutionen som en slumpartad process, andra ansåg att den inte är det.

Några av dem såg termodynamikens andra lag som ett stort problem för evolutionsläran, vilket andra inte såg några som helst svårigheter i. Livets uppkomst ansågs av vissa ligga utanför evolutionsteorin, andra såg det som en integrerad del av evolutionen. En del menade att de enda giltiga bevisen för evolutionen måste komma från de fossila fynden, andra såg ett helt spektrum av bevis för evolutionen. Några hävdade bestämt att evolutionens process har gått sakta och fortfarande pågår, andra ansåg att den har gått snabbt och ryckvis. Mutationer och naturligt urval har länge nämnts som de viktigaste mekanismerna bakom evolutionen, men båda blev ifrågasatta av de evolutionistiska företrädarna.

OLIKA DEBATTUPPLÄGG

De skapelsetroende höll sig hela tiden i debatterna till de strikt vetenskapliga argumenten och använde särskilt fossilfynden för att visa att makroevolution inte har ägt rum i det förflutna. Man hänvisade ofta också till de skadliga egenskaperna hos mutationer och den begränsade effekten hos naturligt urval för att visa att makroevolution inte förekommer i nutid heller. Dessutom nämndes också lagar om sannolikhet som visar att komplicerade funktionella system aldrig kan uppstå genom slump.

Evolutionisterna däremot valde förvånansvärt ofta att attackera Bibeln och försökte visa att kreationister drevs av religiösa motiv. Några menade att man kan vara religiös och ändå tro på evolutionen. Däremot hävdade de genomgående att kreationismen inte är en vetenskaplig förklaring utan bara en form av religion. Några ifrågasatte dessutom de kreationistiska debattörernas kompetens och tillräckliga utbildning.

Henry Morris konstaterar i sin analys att evolutionisterna i debatterna aldrig kunde presentera några välgrundade vetenskapliga bevis för att makroevolution har inträffat. De kunde tala om variationer hos bananflugor som uppstått genom mutationer och hänvisa till att människor och apor har likartad kroppsbyggnad, men de hade inga verkliga bevis för makroevolution. De gav heller inga exempel heller på fossila mellanformer, som visar på övergångar från en grundform till en annan.

EFFEKTIVT SÄTT ATT NÅ UT

En del har undrat vad det var för mening med alla dessa debatter. Henry Morris menar att resultatet av alla debatterna talar för sig själv. Ett väl annonserat föredrag inför studenter samlar normalt ungefär 300 åhörare, medan en debatt på samma universitet med motsvarande reklam kunde dra 3 000 åhörare. Många fler fick alltså lära känna argumenten för skapelsetron genom alla dessa debatter på 1970- och 1980-talen.

Själva debatterna nådde hundratusentals studenter. En del av debatterna sändes också via TV och radio, vilket gav ett ännu större antal åhörare och tittare. Bara genom dessa sändningar under en tioårsperiod beräknas man ha nått mer än fem miljoner människor. Reportagen och debatter i tidningar som *Science Digest*, *The Humanist Magazine* och *Acts and Facts* beräknats ha nått ytterligare närmare en miljon läsare.

Foto: Institute for Creation Research

Duane Gish t.v. och Henry M. Morris